

Arrest

nr. 63 574 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GOELEN, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Armeens staatsburger en van Armeense origine te zijn.

In de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart 2007 vond in uw dorp Pokr Vedi (Ararat) een vergadering plaats met een aantal politici. Tijdens deze vergadering maakte u een opmerking over het uitblijven van de betaling vanwege een overheidsbedrijf aan verkopers van land- en tuinbouwproducten. U en andere personen hadden immers nog geen geld gekregen van de verkoop van tomaten aan het bedrijf. Deze opmerking maakte heel wat los bij het publiek. Toen u na de vergadering huiswaarts keerde met de wagen werd u tegengehouden door vier dronken personen. U herkende twee personen als begeleiders van M.G.(...), een volksvertegenwoordiger die opnieuw kandidaat was, en die ook aanwezig was op de vergadering. U werd geslagen en met een mes gestoken. U kreeg een opmerking over uw tussenkomst op de vergadering. U was dermate ernstig verwond aan uw been dat u naar het

ziekenhuis werd gebracht, eerst in Ararat, vervolgens in Yerevan. In het ziekenhuis werd een verklaring opgenomen van de vervolging door de politie. U vernoemde hierbij M.G.(...).

Na uw ontslag uit het ziekenhuis, 15 dagen later, vertelde uw vrouw, M.L.(...) (OV 6.524.954) dat onbekenden tijdens uw hospitalisatie haar hadden gevraagd uw klacht tegen M.(...) in te trekken. Zij boden haar zelfs geld aan. Zij vertelde hen dat het uw zaak was, waarna ze vertrokken. Hierna gingen jullie klacht indienen bij de hoofdrechtbank in Yerevan. Jullie verklaringen werden genoteerd. U vernam van de burgemeester, een goede kennis van uw familie, dat M.(...) wel verkozen was, maar in het dorp nauwelijks stemmen had gekregen. Dit zou een gevolg zijn geweest van uw opmerking. Een paar weken later kwamen onbekenden 's avonds bij u binnenvallen. Ze hielden een vuurwapen tegen uw hoofd en gaven u 10 dagen om te vluchten, of om u zelf op te hangen.

Omdat de vervolgers op de hoogte waren van uw klacht, omdat politie noch rechtbank iets hadden laten horen, omdat u meent dat M.(...) te machtig is om aan te klagen, besloot u te vluchten naar Moskou. Reeds enkele dagen na de inval vertrok u naar Moskou.

Omwille van financiële redenen bleef uw gezin thuis in Armenië.

In Moskou kon u zich laten registreren en kon u werken. Vanuit Moskou vernam u dat uw vrouw was ontslagen omwille van uw problemen en dat men weigerde uw grond te bewerken, eveneens omwille van uw problemen.

Toen u voldoende middelen had liet u uw gezin in de zomer van 2009 naar Moskou komen. In Moskou had u echter geregeld last met skinheads omwille van uw Kaukasische afkomst.

In de zomer van 2009 werd u ernstig vervolgd door skinheads. U kon hiermee leven voordat uw gezin er was, maar u vond het onhoudbaar samen met uw gezin.

Omdat u meende niet terug te kunnen naar Armenië – jullie vrezen voor het leven van het gezin - besloten jullie naar Europa te vluchten. Met behulp van een kennis vluchtte u, uw vrouw, M.L.(...) (OV 6.524.954) en jullie twee minderjarige kinderen op 3 november 2009 uit de Russische Federatie. U reisde per boot van Sint Petersburg naar Duitsland.

Daar werd u per auto naar België gebracht waar u op 10 november 2009 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraagde.

Vanuit België vernam u van uw ouders dat M.(...) u nog steeds zoekt. Uw ouders vernamen dit van de burgemeester."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Bij onderzoek van uw dossier zijn verschillende elementen naar voor gekomen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnen

Vooreerst lijkt er op basis van uw verklaringen weinig reden te zijn waarom M.(...) u, na de verkiezingen en tot op heden, zou willen vervolgen. U had slechts een algemene opmerking gemaakt over het uitblijven van een betaling van de verkoop van groenten aan de overheid, en u had klacht ingediend tegen onbekenden die volgens u gelieerd waren aan M.(...). Volgens u zou hij hierdoor in jullie dorp weinig of geen stemmen hebben gehaald en nam hij het u kwalijk dat u klacht had ingediend (CG,p.3-8).

M.(...) is echter verkozen en werd niet vervolgd, en heeft dus, objectief gezien, geen problemen gekend omwille van uw opmerking en klacht. De bedreigingen en vervolgingen vanwege M.(...) en zijn handlangers (zeer ernstige slagen en verwondingen, een inval waarbij u in het bijzijn van uw gezin met de dood werd bedreigd, in het oog gehouden, echtgenote ontslagen,...) is volgens de Commissaris-generaal dan ook niet in verhouding tot de "schade" die u heeft aangericht, en reeds om die reden weinig geloofwaardig.

Uw verklaring dat M.(...) beschermd wordt door de autoriteiten (CG,p.7) valt ook moeilijk te rijmen met zijn eis en bedreiging de klacht in te trekken, en zijn bereidheid hier geld voor te betalen. Indien hij effectief zo veel invloed zou hebben, is het niet logisch dat hij smeekt/dreigt om uw klacht bij de autoriteiten in te trekken.

Hiermee geconfronteerd heeft u geen verklaring. U verklaart wel het hen misschien niet om de klacht te doen is, maar dat het een principiële zaak is omdat u de reden was dat hij in het dorp weinig stemmen heeft gehaald (CG,p.6).

Dit is niet afdoende, uw vervolgers legden immers steeds de klemtoon op de klacht. Ze boden eerst geld aan om de klacht te laten vallen, en ook bij de inval verwezen ze naar uw klacht (CG,p.4,6).

U verklaart verder dat u en uw ouders zeer goed bevriend zijn met de burgemeester (CG,p.6,8). Dit gegeven maakt dat, indien u effectief dergelijke problemen zou hebben gekend, het weinig geloofwaardig is dat u niet meer inspanningen, eventueel met behulp van de burgemeester, nam om bescherming te krijgen. U verklaart dat M.(...) machtiger is dan de burgemeester en de burgemeester ook problemen heeft met M.(...) (CG,p.6,7). Dit neemt niet weg dat de burgemeester toch een positie heeft waardoor jullie konden proberen iets te bereiken. U verklaart bovendien dat M.(...)

enkel machtig is in uw regio, niet in geheel Armenië (CG,p.7), waardoor u zelf een argument aanhaalt om minstens te proberen om bescherming te bekomen, bv. op een hoger niveau.

Jullie hebben na jullie aanklachten niet meer geïnformeerd naar een stand van zaken. U verklaart dat de politie er toch geen werk van maakte, wat u afleidt uit het feit ze niets meer van zich lieten horen (CG,p.5). Dit is geen excuus. Indien u de moeite doet om een klacht in te dienen, is het aannemelijk dat u deze opvolgt en actief informeert indien u niets hoort van de bevoegde dienst.

Verder lijkt het de Commissaris-generaal evenmin geloofwaardig dat u , gelet op de ernstige bedreigingen, uw gezin alleen laat en niet laat onderduiken. Zij bleven gewoon thuis (CG ,p.6). Indien u en uw gezin effectief op een ernstige manier bedreigd werden, kan verwacht worden dat u ook uw gezin in veiligheid brengt.

U verklaart verder dat u vanuit België te weten bent te komen dat M.(...) nog steeds naar u informeert. Uw ouders en de burgemeester vertellen u dat u omwille van uw veiligheid niet kan terugkeren en dat er misschien nieuws is over de zaak. U weet echter niets over een zaak of de stand van zaken van uw aanklacht. Tweemaal gevraagd waarom u hiernaar niet informeert, verklaart u dat u het niet weet en niet kan terugkeren naar Armenië (CG,p.8); Dit is echter geen antwoord op de vraag.

Het feit dat M.(...) u actueel nog steeds zou zoeken valt ook moeilijk te rijmen met het feit dat uw gezin, gedurende de twee jaar dat ze nog in Armenië woonden na uw vertrek naar Moskou, niet meer werd lastig gevallen, en niemand naar u is komen vragen. Uw vrouw heeft hier geen verklaring voor (CG vrouw, p.6). U verklaart dat ze u op een andere manier onder druk zetten (ontslag vrouw, landbouwgrond).

Deze feiten verklaren echter niet waarom men niet effectief naar u heeft geïnformeerd.

Tot slot zijn er een aantal manifeste tegenstrijdigheden aanwezig in vergelijking met de verklaringen van uw echtgenote.

Zo verklaart u dat u enkele dagen na de inval en bedreiging van de vervolgers naar Moskou bent gevlucht (CG,p.6). Uw vrouw verklaart dat het een maand later was (CG vrouw,p.4).

Hiermee geconfronteerd blijft ze bij haar verklaring. Deze verklaring kan de tegenstrijdigheden niet opheffen, er kan verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen afleggen over de periode tussen de inval bij u thuis, en uw vlucht naar Moskou.

Ten tweede , verklaart u dat u met een pistool tegen het hoofd werd bedreigd (CG,p.4). Uw echtgenote verklaart dat zij en de kinderen steeds aanwezig waren toen de vervolgers u bedreigden maar zij verklaart niet te hebben gezien en niet te weten dat u met een pistool tegen het hoofd werd bedreigd (CG vrouw,p.3,4). Het is niet geloofwaardig dat uw vrouw dit niet zou gemerkt hebben, of dat dit na het incident niet ter sprake is gekomen.

Een derde en vierde tegenstrijdigheid betreft het ontslag van uw echtgenote. U verklaart dat u vanuit Moskou vernam dat zij ontslagen was (CG ,p.6). Uw vrouw verklaarde dat zij ontslagen was voordat u naar Moskou ging (CG,p vrouw,p.6) . Hiermee geconfronteerd verklaart zij uiteindelijk dat ze het niet meer weet (CG vrouw,p.6). Ook dit is een onvoldoende verklaring, er kan verwacht worden dat zij zich herinnert of zij ontslagen is voor of na uw vertrek, en dat jullie hierover gelijklopende verklaringen afleggen.

Verder verklaart u in dit verband dat u van de burgemeester te weten kwam dat hij van hogerhand het bevel kreeg om haar te ontslaan (CG,p.6) Uw echtgenote verklaart hiervan echter niet op de hoogte te zijn (CG vrouw, p.6). Er kan echter verwacht worden dat, indien u van de burgemeester verneemt dat er een bevel was om haar te ontslaan, u haar hiervan op de hoogte bracht, zij verklaarde immers enkel te vermoeden dat zij omwille van uw problemen is ontslagen, omdat zij de enige was en, het op het moment van de problemen gebeurde (Cg vrouw,p.5,6).

Als vijfde tegenstrijdigheid moet vermeld worden dat uw echtgenote verklaarde dat jullie, voordat u naar Moskou vluchtte, door donkere wagens in de gaten werden gehouden. Ook na uw vlucht bleef dit nog een tijdje duren (CG vrouw,p.5). U maakte hiervan geen enkele melding. Nochtans werd u expliciet gevraagd of er naast de reeds aangehaalde problemen nog andere feiten waren (CG,p.8). Hiermee geconfronteerd kan uw vrouw geen antwoord geven (CG vrouw,p.5).

Een zesde tegenstrijdigheid tenslotte betreft uw verklaring dat aan uw vrouw tijdens uw verblijf in Moskou werd geweigerd jullie landbouwgrond te bewerken, waardoor u vermoedt dat dit ook te maken had met uw problemen (CG,p.7). Uw vrouw verklaart echter dat jullie het stuk landbouwgrond aan anderen hebben gegeven, en zij het niet meer probeerde te bewerken. Zij verklaarde er niet van op de hoogte te zijn dat er problemen waren (CG vrouw, p.7). Ook dit is niet plausibel als verklaring. Indien uw vrouw geen weet had van problemen hierover , en het land zelfs aan anderen had gegeven, valt dit niet te rijmen met uw verklaring dat uw vrouw u vertelde dat ze een negatief antwoord had gekregen op de vraag om het land te bewerken.

Volledigheidshalve moet ook opgemerkt worden dat u noch uw vrouw de inval en bedreiging van uw vervolgers hebben vermeld in jullie eerste verklaring in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst Commissariaat-generaal, man en vrouw). Hiermee geconfronteerd verklaren jullie

dat het jullie niet werd gevraagd (CG, p.8.; CG vrouw, p.7). Dit is geen geloofwaardige verklaring voor het ontbreken van dit feit. In de vragenlijst wordt wel degelijk gevraagd naar alle vervolgingsfeiten (vragenlijst Commissariaat-generaal, punt 3.5). Bovendien is dit feit het meest belangwekkende feit in uw asielrelaas, en was het de aanleiding om te vluchten uit Armenië. Hierdoor kan wel degelijk verwacht worden dat jullie dit vermeldten.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. De geboorteaktes van u, uw echtgenote en de kinderen, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, uw registratiebewijs en werkvergunning uit Moskou betreffen gegevens omtrent jullie identiteit en verblijf die niet ter discussie staan."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 december 2010 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in de Grondwet, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de "algemene" zorgvuldigheidsplicht en "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoeker stelt dat er niet uitdrukkelijk gemotiveerd wordt waarom er geen geloof wordt gehecht aan zijn vrees om vervolgd te worden, dan wel ernstige schade te lijden.

Hij laat gelden dat de tegenstrijdige verklaringen vooral betrekking hebben op de verwarde weergave van de chronologie van de feiten, dewelke volgens hem te wijten zijn aan de "precaire situatie" waarin hij zich op het moment van het verhoor op het Commissariaat-generaal bevond. Ook merkt hij op dat zijn vrouw te kampen heeft met een zware depressie, wat eveneens een mogelijke verklaring biedt voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Hij voegt hiertoe bij zijn verzoekschrift een fotokopie van een medisch attest van 24 november 2010.

Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker nog steeds een risico loopt om vervolgd te worden aangezien M. herverkozen is tot volksvertegenwoordiger en dat verzoeker tijdens de bewuste vergadering geen onherstelbare schade heeft aangericht, stelt verzoeker dat dit moet geplaats worden in het kader van het politieke klimaat dat in zijn land van herkomst heerst: "de democratie staat er slechts in de kinderschoenen en de politieke situatie is erg instabiel".

Verder wijst verzoeker er op dat het feit dat M. bereid was om hem geld te geven om de klacht in te trekken, duidt op een duidelijke aanwezigheid van corruptie in het land.

Hij laat gelden dat hij en zijn vrouw wél stappen ondernomen hebben om zich te beschermen, namelijk door tweemaal klacht neer te leggen bij de politie en eenmaal bij het hooggerechtshof. Bovendien stelt verzoeker, moet in gedachten gehouden worden dat het corrupte politieke klimaat in Armenië ertoe leidt dat tegenstanders van de regering vervolgd worden en dat de burgemeester daarom niet bij machte is om bescherming te bieden. Het feit dat hij niet verder geïnformeerd heeft naar de stand van zaken heeft volgens verzoeker eveneens te maken met het heersende politieke klimaat.

Verzoeker stelt ook dat de stelling van de commissaris-generaal dat zijn gezin nooit is ondergedoken, niet juist is. Hij stelt dat zijn vrouw verklaard heeft dat zij en haar twee kinderen zich meermaals bij haar schoonouders verscholen hebben. Hij verwijst naar -p. 5 van- het verhoorverslag van zijn vrouw, waarvan hij bij zijn verzoekschrift een kopie voegt.

Voorts bevestigt verzoeker dat zijn gezin lastig gevallen werd middels het ontslag van zijn vrouw en de onmogelijkheid om de landbouwgrond te bewerken door toedoen van M.. Het feit dat er bij het verhoor op het Commissariaat-generaal niet effectief naar hem gevraagd werd, doet volgens verzoeker niet ter zake; hij stelt dat "de onrechtstreekse druk doe werd uitgeoefend op zijn vrouw was veel efficiënter om de dreiging te bewaren".

Dat zijn vrouw niet met zekerheid kon zeggen of er werkelijk een vuurwapen tegen zijn hoofd gezet werd, is omdat, aldus verzoeker, het meer dan mogelijk is dat zijn vrouw in haar poging tot het beschermen van de kinderen, dit niet heeft opgemerkt gezien ze zich "aan de kant" bevonden. Verzoeker verwijst naar -pagina 4 van- voormeld verhoorverslag.

Dat hij niet op de hoogte was van de donkere auto's die zijn huis observeerden en dit feit slechts door zijn vrouw werd opgemerkt, kan volgens verzoeker uitgelegd worden als dat zijn vrouw hem niet meer ongerust wilde maken.

Met betrekking tot het bewerken van de landbouwgrond legt verzoeker uit dat gezien zijn vrouw de grond niet langer mocht bewerken, de grond bijgevolg aan iemand anders moest gegeven worden; die zaken zijn niet tegenstrijdig maar volgen elkaar op.

Dat in de vragenlijst geen melding gemaakt wordt van de laatste inval in hun huis waarbij een revolver tegen zijn hoofd werd gedrukt, is volgens verzoeker incorrect; hij verwijst naar de vragenlijsten, p. 5, van hem en zijn vrouw, waarvan hij bij zijn verzoekschrift een kopie heeft toegevoegd. Ook wijst hij er op dat hij en zijn vrouw afkomstig zijn van een land waar de ervaring leert dat ze wantrouwig moeten staan tegenover de overheid en het om die reden aannemelijk is dat ze niet alle pertinente gegevens vermeld hebben.

Verzoeker stelt dat hij de indruk heeft dat de commissaris-generaal *“de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschaft informatie als ongeloofwaardig overkomt”* en dat *“men daarom zich terecht de vraag kan stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn”*.

Verzoeker voert vervolgens een schending aan van artikel 33 van de Conventie van Genève van “8” (lees: 28) juli 1951. Hij laat gelden dat hij in geval van terugkeer naar Armenië, een reëel risico loopt gezien hij er “met grote zekerheid” het slachtoffer zal worden van gewelddaden door de aanhangers van M. die menen dat het lage aantal stemmen in Pokr Vedi te wijten is aan zijn tussenkomst in een vergadering tijdens de verkiezingscampagne.

Hij stelt dat *“Door op geen van deze elementen in te gaan omdat tegenpartij uitging van de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker wegens enkele tegenstrijdigheden, werd de verplichting om de verklaringen van verzoeker te toetsen aan hun waarachtigheid geschonden.”* Deze tegenstrijdige verklaringen kunnen echter, aldus verzoeker, toegeschreven worden aan de precaire situatie waarin hij en zijn vrouw zich op dat moment bevonden en aan de psychologische toestand van zijn vrouw.

Hij wijst er overigens nog op dat de huidige politieke situatie in Armenië zeer instabiel is en gekenmerkt wordt door wijdverbreide corruptie. Hij stelt dat tegenstanders van de regering vervolgd worden en dat hij zijn ongenoegen met het beleid publiekelijk geuit heeft.

Verzoeker voert ook nog een schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM en verwijst naar wat hierboven reeds omstandig werd uiteengezet.

Verzoeker roept in subsidiaire orde, “aangaande de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut”, een schending in van het recht van verdediging *“door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”* omdat volgens verzoeker de bestreden beslissing niet voldoende aangetoond heeft dat hij geen gegronde vrees had. Hij verwijst wederom naar hetgeen hij reeds in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet.

Hij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad merkt voorts op dat een aangevoerde schending van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*" als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag kan niet dienstig worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Voorts dient er op te worden gewezen dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonst hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad onderstreept dat daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn motivering sub 2.7.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en de vage en ongeloofwaardige verklaringen kunnen verklaren of weerleggen.

Verzoekers uitleg dat zijn "*precaire situatie*" op het moment van het verhoor op het commissariaat-generaal daarvoor een verklaring is, wordt door de Raad niet aangenomen. Het is immers zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar, zo de gebeurtenissen zich werkelijk hebben voorgedaan, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Waar verzoeker ook ter verklaring van de tegenstrijdigheden, bij zijn verzoekschrift een fotokopie voegt van een medisch attest van 24 november 2010 aangaande zijn vrouw, en aangeeft dat zij te kampen

heeft met een zware depressie en stress, dient te worden opgemerkt dat zij in onderhavige procedure nooit eerder melding gemaakt heeft van psychische problemen. Bovendien blijkt uit dit attest niet dat zij niet in staat zou zijn coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Voormeld attest is aldus niet van aard om haar geloofwaardigheid te herstellen of om een verklaring te vormen voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen tussen haar en haar echtgenoot.

Verweerder stelt in zijn nota terecht dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas wordt trouwens niet alleen afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe de motieven aangaande het feit dat zijn vrouw niet kon zeggen of hij met een pistool bedreigd werd, haar ontslag en de onmogelijkheid tot bewerken van de landbouwgrond, het feit dat verzoeker zijn gezin achter liet en dat ze twee jaar in Armenië hebben kunnen verblijven zonder dat er naar hem werd geïnformeerd, het feit dat verzoeker niet op de hoogte was van de donkere auto's, het feit dat verzoeker en zijn vrouw na hun beweerde aanklachten niet meer hebben geïnformeerd naar de stand van zaken, en het feit dat verzoeker en zijn vrouw de inval en bedreigingen van zijn vervolgers in hun eerste verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal niet hebben vermeld, te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

Ook het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

Van verzoeker mag inderdaad verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure van in het begin, eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze voorgaande vaststellingen, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de instabiele politieke situatie in Armenië, benadrukt de Raad dat dergelijke verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier met zijn vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige beweringen in gebreke.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn verweer dat de commissaris-generaal *"de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschaft informatie als ongeloofwaardig overkomt"* en dat *"men daarom zich terecht de vraag kan stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een asioldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn"* zich louter beperkt tot het uiten van kritiek. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienend.

De kopieën gevoegd bij zijn verzoekschrift van het attest van immatriculatie afgeleverd te Wezembeek-Oppeem met geldigheidsdatum tot 2 mei 2010 en het identiteitsstuk van zijn zoon J., doen aan voorgaande geen afbreuk.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingen-definitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden erkend.

2.7. Voor zover verzoeker zich ten aanzien van de schending van de artikelen 2, 3 en 5 EVRM beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek van de bovenstaande middelen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K.ROSIER

M. BONTE